

Marie Terezie

Kudy chodím, tudy to už několik let tvrdím. Totiž to, že za všechno může Marie Terezie a její první pokus o zavedení povinné školní docházky. Ono to nebylo úplně přesně tak, jak si možná představujeme, nešlo o výuku dětí, jak ji známe dnes, ale přesto...

Za všechno může Marie Terezie. Podle mě je největší problém v tom, že všichni umí číst a psát. A mají peníze na připojení k internetu. Chtělo by se mi tak pěkně po stařecku zazoufat Kdeže jsou ty doby, kdy uměli číst a psát jen ti, co měli co říci světu či uměli ocenit něco, co někdo napsal.

Dnešní doba je ale jinde. V internetu není vůbec složité změnit svoji identitu a z pubertáka se stát kýmsi, kdo začne sypat svoje názory či rozumy. Velmi často bez pochopení věci, ale zato velmi často s agresivním a zlým tónem. Kdo se někdy v té pustině sociálních sítí pohyboval, určitě dá zapravdu. A mnohdy takové individuuum vezme do rukou kameru a prosycuje virtuální svět navýsost debilními nahrávkami. A věřte nebo ne, často čím debilnější, tím více shlédnutí a dokonce tím více peněz.

To už pak není daleko k tomu, co každý den vidíme v televizi. Totiž jak naprosto nevýznamné hvězdičky plkají cosi o svých paranoidních názorech, jimž se snaží dát váhu nejdůležitější globální pravdy. Ano, ti sotva dospěli zoufalci zplození dobou internetovou poučují generace, které své životní zkušenosti čerpaly mnoho desítek let.

Uf... tak to jsem se dostal někam, kde končí veškerá legrace, jenom jsem chtěl dokázat, že za všechno může Marie Terezie. Povím vám tedy, co s tím udělám.

Jak jsem zjistil na internetu, tedy z důvěryhodných zdrojů, není problém stroj času. Jenom nám to vlády tají. Takže se dostanu k tomu stroji času a švihnu si to někam doprostřed roku 1774. To se zrovna připravoval zákon o těch „triviálních“ školách (trivium znamená kromě jednoduchosti také tři základní pilíře vzdělání: čtení, psaní a počítání).

Až tam budu, tak vyhledám její výsost císařovnu a rozhovor, převedeno do dnešní podoby, bude probíhat asi takto:

„Dovolte vaše veličenstvo, já Vám rozumím, ale s tou všeobecnou povinností vzdělání je to nesmysl, to nedělejte, se vám to škaredě může vymstít!“

A ta dáma s hlavou otevřenou se podívá a zeptá: „ale jděte mladý muži, co Vy o tom můžete vědět?“

„Víte madam, ono je to tak: Oni se ti lidé naučí číst, psát, počítat, ale jednou se to všechno obrátí proti Vám, osvíceným panovníkům. Lidi budou furt remcat, a budou remcat veřejně i o tom, čemu nerozumí. Věčně budou nespokojení, spočítají si, jak s vámi co nejlépe vyběhnout a dokonce si mohou přečíst i nějaký pamflet s názvem Jak zlikvidovat říši.“

„Mladý muži, zní to nebezpečně, ale co s tím? My potřebujeme, aby si ten dělník přečetl návod na použití stroje!“

„Já vím vaše veličenstvo, ale prostě to čtení, psaní a počítání bez rozumu a přemýšlení nestačí. On by ten každý člověk měl také přemýšlet, aby nehloupnul. A taky by měl mít trochu pokory, aby si nemyslel, že když umí psát, tak že je vlastně zároveň důležitý spisovatel, bez kterého se lidstvo neobejde.“

Tvářila se zamyšleně. Jo jo, vládnout milionům není žádná legrace. Vůbec bych nechtěl být v její kůži, i když bych jí měl hodně. Ostatně ani já nejsem ještě ve věku, kdy bych měl lidstvu radit. Tak to stejně budu muset nechat na hlavách pomazaných Nechám si jen něco z té pokory a selského rozumu.

Luděk Lopour